

Mint egy virágmező

Rutint alkottam az utóbbi időben. Minden nap végén, felszállok egy vonatra, ami oda-vissza megy, és egy üres kocsiban töltöm az időmet. Öt óra körül indul, és hajnali egykor érek csak vissza.

Ezeken a hosszú utakon sokat szoktam gondolkodni, amíg a narancs sugarak elhelyezkednek lapos arcomon, és irritáljak félig csukott, fáradt szememet, nem moccanok el fél centit sem. Minek is mozduljak el, ha úgysem fogja a nap kímélni a most-már száraz szemeimet egész addig, még citrusos fényét fel nem váltja a messzi utcai lámpák, és a kocsiban égő zúgó neoncsövek fénye? Annak ellenére, mégis lemerítem tekintetemet a kis táskámhoz, amiből kihalászom a jelenleg sárgavörös zenelejátszómat, hogy a lesújtó csendet elnyomja egy másik, nem csendes csennel.

Valamennyi idő elteltével, még a nap teljes lenyugta előtt, látom, hogy egy sárga virágmező mellett megyek. Olyan komolyan nézek ki az ablakon rájuk. Sokan vannak, de nem mindegyik szükséges. Egyet érzel velük addig, még nem veszed észre barom megszemélyesítéseidet. Végül egyezel agyaddal, hogy ilyenkor nem fogjuk észrevenni magunkat, mint általában. Azért is járok ezzel a vonattal, nem?

Ha egy virágot letépnék onnan, észrevenné bárki is? Gondolom nem, de ha én téptem el, akkor én magam észrevenném. Ha egy fa leesne egy távoli erdőben, és nem érezte sehogy senki, tényleg leesett az a fa? Ilyen kérdések szoktak alkonyat után altatóvá válni. Érdekesnek tartom, hogy mások még nem szokták ezt meg, mikor ők is ugyanazt az oda-vissza hangsebességi életet élik.

Még több idő elteltével odaértél, ahova jutni akartál. A cirkusz végtelen labirintusnak tűnik, míg tájékozódni próbálsz. Ne felejtse azért, munkád van, azért vagy itt! A piros pöttyök után mérs balra, aztán az ultimátumnál menj a harmadik kereszteződéshez, majd a lovaknál szállj fel, és most... merre is kell fordulni? A tükrökhöz! De már a tükröknél vagy. Óriás oktaéder alakú tükrök mutatják a tájat, ami furán beillesztett virágokkal van tele. De nem ez vagy, mert van hasznod! Ha nem lenne, minek lennél e helyen most? Újra megtalálsz magad megint egy homok-színű fényben, már megint a nyugvó nap sugaraiban a fennsíkmezőn. Most veszed észre csak, mennyire komolyan tudsz lapos arcoddal magadra nézni.

Megengeded magadnak, hogy jobban kinyisd a szemed, hogy lásd a rózsaszínes-narancssal kiszínezett erdővel körbevett ismerős teret. Lélegezni akarsz, de az a levegő az enyém. Nem tetszik, ahogy az ég életet ad fáradt szemednek. Sőt, egyáltalán nem tetszik a látványod. Kifosztanám azt a csendes, meglepődött nyugalmat belőled, mint minden más érzést. Most túl fáradt vagy, hogy gondolkodj és érezz úgyis. Odatollak a sínekhez, s mielőtt a fejedet a vashoz verem, felkelek.

Üdvözöl a fehér, mű fény a vonat mennyezetén, és megnézem az időt. Éjfél után pár perc. Az utolsó állomás előtt leszálllok. Nem is fejték ki annyi erőt, hogy megnézzem hol, de nem is érdekel az engem ügyse. Gyalogolok visszafele addig, még el nem hagyom teljesen a vakító nátrium fényeket. A hideg szelet érzem lázas arcomon, miközben sétálok. Kényelmetlen érzésnek lehetett volna hívni, de nem gondolkodom most ezen sem.

Mikor puhát érzek nadrágszáramon, hirtelen lezuhanok a nedves talajra. Hátam a letaposott, füves földnek támasztom. Felnézek apatikusan a csillagtalan égre. Ekkor merül föl bennem egy gondolat. Amikor csak magad vagy, akkor az „Én” meg a „Te” különbsége elmosódik. Mosolygok fáradtan, lassan kezembe veszek egy virágot, s megengedem, hogy a közönyön kívül, mást is érezzek ebben a pillanatban:

Fázok.